

DEBRECZEN-NAGYVÁRADI ÉRTESÍTŐ.

TÁRSADALMI ÉS VEGYES TARTALMU HETILAP.

Előfizetési feltételek: Egész évre 2 frt. Félévre 1 frt. Negyedévre 50 kr. Községeknek 60 kr. postadíj beklüldése mellett egész évre ingyen. Egyes szám ára 6 kr. — Szerkesztőségi és kiadói iroda: Piacz városház-épülettel szemben Molnár-féle ház.

Napfényben.

Debreczen aug. 19.

Ünnepnapokat ül Debreczen város közönsége; ünnepet, mely egészen az övé, melybe azonban részt vesz az egész haza.

Magyarország minden vidéke képviselve van ünnepélyeinken, eljöttek tul a Dunáról, a bércezes Erdelyből, dél Magyarországból s a felsőbb vidékekről, hogy itt kezét fogva, testvéries egyetértéssel munkálják a magyar művészet érdekeit.

Még fülünkben csengnek néphimnuszunkból azok a megrázó hangok, melyek félezer dalár kebléből törtek elő, midőn koronás királyunk születésnapján tartott isteni tisztelet alkalmából énekelték hogy: „h o z z r á v i g e s z t e n d ő t, — m e g b ű n h ő d t e m á r e n é p, a m u l t a t s j ö v e n d ő t!”

Nem volt kebel, melyet e hangok meg ne hatottak volna, nem volt szív mely meghatottságában hevesen ne dobogott volna, hisz a magyar nemzetnek minden napos imádsága ez, ima melyet az égfele, a magyarok Istenéhez rebegünk.

TÁRCZA.

Eltaposott virág.

— Elbeszélés, —

Dr. Pápay Imrétől.

Oh halovány angyal! Hervadó lilium! Szegény szegény asszony! Mintha most is látnám. Mintha most is varrogatna napsugáros kis szobájában, sötét szomorú szemekkel ki-ki tekingetve a járó kelöktől zajos utcára.

Mintha most is előttem állana az a sáppadt gyászos alak!

Mindig oly halvány volt, mintha a sirból kelt volna fel; mindig fekete ruhába járt mintha az a halvány arc az a szomorú könyező szempár nem fejezte volna ki eléggé össze tépett szive végtelen keservét, elcsüggedett lelke vigasztalan gyászát.

Miért volt mindig oly halovány? Miért jár ez örökös gyászba? Nem tudta senki. Még nekem sem mondta meg. Pedig én bizalmasa, egyedüli barátja voltam.

Ha kérdeztem: miért oly szomorú, ha kértem: beszélje el nekem keservét, hogy vigasztalhassem; ha könyörgtem: ossza meg velem szerencsétlenségét, hogy könnyebben viselhesse azt, — szóltanul fordult el, csak arca lett sáppadtabb, csak tekintete vált könnytől fátyolosabb.

Nem is háborgattam azután. Meg szoktam haloványosságát, zárkózott szomorúságát.

Oh halovány angyal! Hervadó lilium! Szegény szegény asszony.

Önkéntelenül is a hazára, nemzetünkre gondolunk.

Eszünkbe jut a mult, — a sötét zivatáros századok kellemes bus és lelkesítően dicső minden emléke, eszünkbe jut az ezred éves hosszú küzdelem, az egykori nagyság, midőn „magyar tenger vizében hunyt le, észak kelet, s dél hulló csillaga“; eszünkbe jut a gyászos kor, az elnyomatottság komor évei, midőn a magyar, szerte nézet s nem lelő honját hazájában.

A multból a jelenre ébredünk; látjuk lassu fejlődésében a nemzetet, tanui vagyunk a nemes törekvésnek, mely egész haza szerte nyilvánul azon czélből, hogy hazánk az európai kultur államokkal miuden tekintetben egy színvonalon méltón állónak ismertessék el az egész világ által.

E czélra törekvesnek a dalárok, kiket örömmel lelkesülten fogadunk, kiktől — sajnos rá gondolni is, — ide s tova bucsuzni kell, — e czélra irányozzák a természettudósok is működésüket, kik néhány nap mulva szinte védegeink lesznek. . . .

És ama nagyszerű czélok előmozdítására tett műveleteknek színhelye

Ugy tetszik mintha most is látnám, mintha most is hallanám lágy hangja méla bus csengését. Ugy tetszik mintha most is ott varrogatna napsugáros szobája kis ablakában, s én ott vele szemben merengnék bánatos arca szabályos vonásain.

A vihar sem dul örökké. És lám a munkás természet is el nyugszik; dolog tevő nappalára csöndes éjjel nyugalma borul.

Hát az emberi szív? Csak az nem ismerne az enyhület megnyugtató éjszakáját?

Mondják az emberek: a szív sebeit is beheggeszti az idő. A legsötétebb kép is el mosódik idővel; megenyhül a bánat, gyönyörrel válik, az emlékezet gyönyörvé.

Szegény szegény asszony! Ó nem ősméri az enyhülést. Az elmuló napok csak égetőbbé tevők szenvedését. Mindennap szomorubbnak, halványabbnak láttam.

Oh minő bánat dult a szíven, hogy nem tudott megenyhülni. Minő szenvedések törtek meg lelkét, hogy nem tudott felejtetni?

Hervadozott, napról napra hervadozott. Bevégezve egyetemi tanulmányaimat elmentem hozzá, hogy el bucsuzam tőle. Ki tudja látjuk-e egymást valaha? Ki tudja találkozzunk-e többé ez életben?

Soha sem láttam oly szépnek, soha sem láttam oly szomorúnak.

Sugár karcsu alakján az örökös fekete ruha feszült most is; arca halovány-sága megragadó ellentétben álltak fekete fürteivel, szomorú fekete ruhájával. Oly halovány volt ez, oly sötétek ezek, de mind a kettő a kétségbeesés csüggeteg lemondás színe.

Debreczen, e nagy magyar város, mely mindenkor első helyen állott, ha a közmívelődés előmozdítása van szóban s a nemzet történéme a tanbizonyosság, hogy nem méltatlanul viselte magát bár mily körülmények közt.

Napfényben, verőfényes napfényben érezzük magunkat ez ünnepnapok alatt. Jól esik tapasztalanunk hogy a haza minden vidékéről megtisztelik városunkat honfitársaink eljövetelekkel, di-csekedésünkre szolgál a tudat, hogy a nemzet érdekében alkalmat adhatunk nemes, lelkes főfiaknak a közügyet előmozdítani.

Legyen áldás e működéseken; vigyék el a távozó e város jó emlékét, ne feledkezzenek meg rólunk soha, mi emlékeinket szívünkbe zárjuk s megörizzük azt!

Kisérje siker, azoknak buzgó törekvését, kik közre munkálnak, hogy a hazára fény és dicsőség derüljön.

Sz. J.

— **Az állami tisztviselő** anyagi helyzetének javítását óhajtja előmozdítani egy tervezett törvényjavaslat. — Égető sebe a társadalomnak az, melyet gyó-

És szemei? Mit mondjak a csillagokkal teljes éj szakáról, e két fekete napról, melyeknek sugáiraiban egy elvesztett élet, egy elcsülyedt világ gyászos emléke tündökölt, szomorú reménytelenséggel mint siri lámpa a koporsó felett.

Soha sem láttam oly szépnek, soha sem láttam oly szomorúnak.

Mit mondtam én neki? Mit mondott ő nekem? Mi nem emléksztünk már egyike sem, de azt tudom hogy sirtunk, sirtunk mind a ketten.

Hiszen válnunk kellett, és az elválás mindig oly szomorú gondolatokat ébreszt, mely fájó gondolatok mindegyike a halálhoz életünk e megfejthetlen titkához vezet el.

Sirtunk, aztán elváltunk. És a távozó után ködbe vész ez elhagyott vidék, elmaradoznak a völgyek, immár csak a kimagasló hegyek látszanak, végre azokat is elnyeli a kékes messzeség.

Igy történt ez én velem is. Bele vettem magam az élet viharos árijába, küzdelemben el felejtém gondolatn éveim örömeit bánatit, el felejtém a sáppadtasszonyt halvány arcával, rejtélyes szomorúságával.

*
Tavaszi lett újra. Kedves, ragyogással teljes, ittassultságában rajongó, virágillat, madár dalban gazdag tavasz.

Mindenkinek van egy kedvenc évszaka. Az enyém a tavasz. Olyan is az mint egy kedves szerelmes pajzán leánya. Nevet, csacsog, majd elborul, hogy aztán annál vigabban ragyoghasson tündököljön.

Ne is mondja nekem senki, hogy

gyitni akar a minisztérium; igazán sajnós hogy azt nem épen megfelelően akarja győzíteni. Az alsóbb rendű tisztviselők fizetése nyincis arányban azzal a mit tőlük a társadalom igényel s nagyon szomorú dolog az, hogy roppant munka mellett a legnyomortaltabb újjak mellett kell felemészteni magát. — Ohajtandó volna, ha a készitendő javaslat alapos változást eszközölné.

Az országos dalár ünnepély.

Aug. 16—19-ig.

Már hónapok óta folyt az élénk készülődés, hogy Magyarország dalárait, kiket vendégül hívott meg Debreczen város hatósága, oly fogadtatásban részesítse, mely méltó legyen a megjelenendőkhez s méltó ahoz a jó hírnévhez, melyről Debreczent mindenfelé emlegetik.

Nem is mondhatják senki, hogy a bizottságok meg nem tettek volna minden lehetőt, nem állíthatják senki, hogy a város lakossága nem a legmelegebben érdeklődött volna az események iránt.

A házak felbogarzóva voltak, ott állt a diszkapu gyönyörűn díszítve, össze gyűlt a nagy néptömeg a fogadársra. s jött a nagy zapor és lehatáta a kedélyeket. Bizony dalár vendégeink nem valami jó kedv közepette jöttek be hozzánk.

A vasutnál Lengyel Imre szónokolt s arra Simonffy Kálmán válaszolt; a városban Simonffy Imre kir. tanácsos, polgármester üdvözölte az Andaházi intézet erkélyéről mire Tóth Pál miskolczi tanár válaszolt, megköszönve a szives fogadtatást.

Ezután az eszálálással vette kezdetét, mely szép rendben folyt le.

Este 6 órakor volt előértekezlet, mely a közgyűlésen végzendő ügyek előleges megbeszélésére bizottságot köldött ki. Ezután kezdődött az ismerkedési este mely a „Bikában” s a „Hungária”-ban folyt le kitűnő kedv, roppant közönség jelenléte mellett.

Másnap — esütörtökön a közgyűlésen meg lett állapítva a versenyés sorrendje, megválasztattak a bírálók s egyéb csekély fontosságú ügyek lettek elintéztve.

Este volt az első verseny melyben 14 dalárda vett részt. Legjobban sikerült a pécsi szatmári lesonczi és szatmári dalárdák előadása. — Sikerült volt székszírdi a kolozsvári polg. dal egytel. a r. szombatié (új dalárda) stb. — Előadók az alkalomból Bajza „Ébresztő” című költeményét, melyet Erkel Gyula zenésített. A darab igazán nehéz, művészi változatokkal, telt s erőt megpróbált. Általában véve kiélegető sikerrel oldta meg feladatát csak nem minden dalárda, sajnos hogy egyik, másik kitűnő dalárda egy-egy parányit tévedett s ennek következtében a győzelem kétségesse vált részökre.

Az első verseny után jobb kedvel folyt le az estély, igazán kitűnő volt az a Hungáriában és a Bikában is.

Zsufolya mind a két helyiségre, 10 óra tájban senki sem tudott helyet kapni.

A „Hungáriában” a szatmáriak voltak az ünnepeltek, mindég őket szerette

volna hallani a közönség, de olyan sürjén tapsolták a kolozsvári polg. daletylet s a rimasombatiak előadását is

Pénteken reggel újra folyt a tanácskozás s az alkalomból erős vita keletkezett hogy vajjon lehet-e pályázni olyan dalárdának, melyben fizetéses énekesek, plul. színeszek vannak?

Este a második verseny volt, melyben 12 dalárda vett részt, mindenik a saját maga által választott darabbal versenyzett.

Dal.

Mély a tenger, de még mélyebb bánatom,
Te miattad állok szívű nyugolom.
Lesz-e éltom boldog miként valaha? ...
Szellő sugja, madár bugja: nem, soha.

Virágos fá volt nekem a szerelem;
De már látom, hogy csak bánatom terem.
A szerelem tövist rejt mint a rózsá,
Másnak virág, nekem tövist jút róla.

Nem kérek én az istentől egyebet,
Adjon nekem jobb szeretőt s hivelhet;
Rád ragyogjon a boldogság csillaga
Rám boruljon órák sötét éjszaka.

Dr. Ps. — J.

Dalárdaünnepély — nálam.

Gyermeksvalkodástól esőkorúsáig apajelöltek vizsgálására.

Irta: *Suhogyó.*

No már hogy én rajtam ki nem fognak. Ha megtartják Debreczenben a dalárdaünnepélyt katonazene nélkül, majd rendezek én magamnak itthon, N. Kikiudán katonazenevel. Az igaz, hogy olyan basszst nehéz lesz keríteni, mint Schaffer Sándor, de attól az isten mentsem meg, hogy kerüljön is. Van is itt annyi libapescénye, hogy az ő basszusának elég volna — vacsorára! — Haem katonazene lesz bőven, mint zsanárd csákokján kokastoll.

Vettem is azonnal egy réztrombitát. Háttan erősebb katonai jellemvonásu zene, mint a réztrombita? Trombita. Trombitás. Trompeter. Noch a mol Trompeter! S az egész sokkal kevesebbe került, mint az a nemeslél, melyet Grd Józsi kapott volna a másológép feltalálásáért, ha ugyan feltalálta volna.

Zsembembe teszem a réztrombitát s haza ballagok.

Ottthon épen egy rocska kávé elboshkótásán fáradozok.

Az asztalón ül a kis leányom, s az egész feje benne van a lábában. A másik leányom, a ki a kis leányomnál kisebb, mellette élve a magas gyermekszékben, s szörnyen boldog, hogy a könyökével ihatja a kávé tálalást, az asszony, a ki épen azon busul, hogy a könyökével is nem ihatja.

Az egész társaság hallgat. Leülök közbűk, s azt mondom, hogy nem szölok semmit. Csupán a felett csudálkozom, hogy

Kíváncsian szakítam fel a pecsétét, és el busult nevető arczom, könnyek gyűltek szemembe.

Oh halavány angyal! Hervadó lilium! Szegény szegény asszony!

Ugy van. Valóban ő irta e levelet. Nem felejtett el, meg emlékezett rólam — halálós legyél!

Le törlém könnyeimet, fájó szívvel olvasom a következő sorokat.

„Te már talán nem is emlékszel reám? Ugy el felejtettél engem? Nem haragszom érte. Mindégy. Azért én nem felejtélek emlékszem jószágodra, nemes részvétekre, emlékszem te reád.

Mindig is oly jó vóltál hozzám. Nem vetéttél meg, nem kacagtál ki, és ez oly jól esett az én beteg, halálra kintozt szívemnek.

Azt hittem soha sem békülök ki végzetemmel, azt hittem soha sem tudok többé imádkozni: te mind a kettőre meg tanítottál. Nem átkozódok többé, nem vádolok senkit, le borulok és sírok és imádkozom.

Ki békültem a világgal most a midőn meg válni készülök tőle; meg megnyugodom sorsomba sírom színelél.

Ugy van barátom. Mikor e sorokat olvasod: nem szenvedek többé. Ott leszek a hol már régen kellett volna lennem, hová régen vágyódom, de a hova eljutni nem volt elég erőm — ott pihenek a sírban. Hiszen meg is értem már az aratásra. Nem fáj nekem, szabadítóként üdvözölöm a határt. Oh régen is baldoxok már. Tíz hosszú év telt el az óta. Tíz év!

Én nem ismerem a boldogságot, nem is sejtem hogy telnek ez öröm napjai: de

hogy három fehér cseléd van együtt, s egyik sem beszél. Az igaz, hogy mind a három kávézik.

Mig így csendes hallgatunk, bedugja a fejét az ajtón a kis Micza, ki daczára hogy háromszendős, már úgy beszél ráczul, akár csak Mileties. Az igaz, hogy csakis ráczul beszél.

Épen jókor.

— Dobra jutra. Isten hozta schőne Frájlja — bizatom széles nyelvismeretemel s a markába nyomom a réztrombitát.

A kis tacsók először csak elbámult rajta. Aztán a szélesebbk végébe dugta a pofácskáját, beleeresztett egy tuczet rácz léleketzet. Megmagyaráztam neki, hogy ebbe a katonaszékembe elő jár a szusz s hátul szól a hang. Fogott rajta a magyarázat, s megszólalt trombita ékes tenor hangon, mint valami újdonszülöttet macskafü.

Tetszett a tacsókának szörnyen. Pár percz mulvó tele volt a szoba trombitaszóval. Ez a nyitány.

A kis, és a kis leányomnál kisebb leányom hirtelen kidugta a fejét a tejes lábából, mindakettő kezdett fölteni. Először is megszólalt az egyik, s kitálalta azon mivel sem indokolt kívánságot, hogy adja ide.

— A Miczáé ez, kis leányom.

Az én kis leányom nem látszott meggyőzni a tulajdonjognak ezen cáfolatlan előterjesztése s jobbról balra huzván a szeját, hirtelen kinyitotta s csak egy dőlletle a hamisítatlan magas C, hogy csupa gyönyörűség volt.

A másik leányom, a ki a kis leányomnál kisebb, nem vetemedett annyira, hogy a tulajdonjog megsértését kívánja, s csupán azon egyszerű napi parancsot teljeszté elő, hogy adjak neki is egy olyan i z é t.

Ez a kisasszony nem olyan kisasszony, a kinek a kívánságát ad acta lehetne tenni. Fogom hát a trombitát, elveszem Miczától s oda adom neki.

Próbál belefújni a kicsi, de nem szöl. Hanem annál jobban megszólal Micza. Megszektetett zilipként özőnlük torkából a rácz nemzeti hymnusz, s valószínűen, azt követelte az egész családból senki által soha nem értett rácz nyelven, hogy adjam vissza a trombitát, de mindjárt.

No már sirt kettő.

Én csak nevettem, hanem az anyjnk füle capott hasfájást.

Elkapja a kicsinytől a trombitát, s elibem dobja:

— Vigyed innét, ne csinálj itt vele háborúsgot.

Nosza erre hirtelen megkerül a háromia. Az öklő nagyságú contesse torkából minden elő készülétt és hangvilla nélkül törtek ki a legmagasabb akkordok, s a három gyermekhang svalkodásától áll hallatszák az asszony feneketlen ékesszólása, kinek az olyan boldog apákról jutott észbe megereszteti végzetlen elmékedést, ki a gyermekket visitatja.

Majd én hallgatom ezt a hangchaoszt. — Hirtelen a számba dugtam a trombita első végét, s pompás acsarkodó süvöltéssel gnyajtottam rá a „Bozsi, bozsi tarka” lélekemelő melodijára.

Ugy hiszem abból is elég tiz teljes esztendő.

Nekem egy örök élet vala ez.

De hát Istenem! élet vala-e ez?

Egykor tudni vágytad szomorúságom okát, de én nem mondtam nem merem el mondani. Önzésből tettem ezt. Félttem: ha mindent el mondok el vesztetem barátságodat meg fogsz vetni. Én nem tudtam el mondani erről az utolsó napsgúrról, nekem nem vólt bátorságom el viselni megvétéseted.

Most már nem élek. Mit talán az előtől meg tagadtál volna, meg fogsz bocstani a halottnak.

Unod ez olvasást? Sokat változván az el mult pár év alatt nem érdekel végzetlen a szerencsétlenség, az én szenvedésem? Oh akkor égesd el olvasatlanul a levelet. Ha te nem ohajtot ismerni, ne tudja meg soha senki az én szegény felduzt szegény szörnyű titkait.

Bécsben születtem. Atyám hírneves bankár, nagy vagyonu férfit volt. Anyám egy régi híres család ivadéka, ki gógös családjára akarata ellenére ment nőül atyámmhoz.

E házasságból születtem én, szerencsétlen jelték labdája az üldözö végzetnek. Nem szölok gyermek éveimről, elég ha annyit mondok hogy ügyetlen gyermek voltam, dédelgetett szemé fénye atyámnak, anyámnak. Mellözöm serdülő korom örömeit, meg unád azokat, de meg nem is emlékszem már rájuk.

Mindenki szépnék tartott, én soha sém fekettem erre valami nagy sulyt, habár csunyának se hittem magamat.

A koncert teljes volt. Nem hiányzott más, csak hajdani jó Török Miklós, s a Kapcezi daruja, e jeles két énekes.

S hogy a hatás is teljes volt, megtetszik onné, hogy az én czimzett szakácsné s valóságos szölkő cselédem rémülten futott be a mosókőnk mellől.

— Sent Isten, mi az?

— Hát bizony ez dalárverseny — mondám ünneplés komolysággal, s az asszonynak nyujtottam a trombitát. Megérdemelte. Ő lett a győztes.

A dijkiosztás után banquetet rendeztem, hol soha sem beszéltek két szónok egyszerre. Az igaz, hogy csak magam voltam.

Igy rendeztem én Nagybikidán dalárdaünnepélyt.

A czimhez fentartom jogmat mint Győri Jóska barátom a „Debreczeni Szemléhez.”

IRODALOM.

— Megjelent az „**Önügyvéd**” 4-ik füzete. (Irtá Knorr Alajos, kiadja ifj. Nagel Ottó Budapestben.) E füzetek a szövözetekre vonatkozó szabályok befejezése után, ismerteti a szerző a visszabályozási és bányatársulatok szerveztetését és az egyesületekre vonatkozólag fenálló szabályokat, közli a pénzüntézetek, részvénytársulatok, vállalatok és egyteltek, az országok kívül székelő vállalatok, intézetekek Magyarországán lévő fők intézetei és vállalatái bélyek és illeték köteleztetésére vonatkozó határozatokat, egyszerűmind a társasági szerződések különbözö nemeiről iromány példákat hoz. Az érdekes tartalmu füzet ára 30 krajczár.

— **A bor.** A lapunkban huzamosabb időn keresztül megjelent „A bor” című czikk, melyet Fabian Lajos Mór, a kereskedelmi szaktanoda rendes tanára irt, külön lenyomatban is megjelent — csinos kiállításban.

Ujdonságok.

Debreczen augst. 10.

— **Dalár-ünnepélyünk** eddigi eseményeiről, tekintettel, nagy számú vidéki olvasóinkra, külön rovatunkban emlékeznék meg; ha azonban valaki egészen részletes tudósítást ohajt nyerni, úgy utasítjuk a „Debreczeni Szemle” című emléklapra, melyben minden a legapróbb részletekig van megírva. — A lap s számának ára 50 kr; melyet előlegesen kérünk beküldeni. — Az első számokból csak is néhány példányt tudunk megtartani.

— **A Konyári községjegyző** választás és hó 25-ikén lesz. A mint tudjuk a 25 pályázó közt van Kerekes Géza is ki lapunknak is külmunkatára. A konyáriak egy társadalomilag miveltszakképezett és buzgó egyént nyernének benne.

— **Tíz éves találkozás.** Az 1872-ik évben Debreczenben akadémiát végzett jogtan hallgatók és hó 16-án Király Lajos vendégglóben találkozású estélyt tar-

Már korán számos udvarlóm és kérorim voltak, s a sok közzül egy gazdag gyáros fiát választam jóvendőbelimül. Oh ne hidd hogy a vagyon kibóított el. Mondhatni Alfréd volt kéréim leg szegényebbike. Tizenhat éves sem valék még. Többet adtam a csinos külsőre mint minden másra a világban. Alfréd szép ifju volt, és jegyesekké lettünk.

Eddig tart volt életem, eddig tart boldogságom. A mi ezután jő az a szenvedés, a haldoxkás hosszú kínos éjszakája.

El hunyt a nap, és nem vólt sugár mely világot derített volna a sötétben maradt, homályos útjára, s a hit és reménytől meg fosztva bolyogott a vak éjszakában, tapasztalatlan léptei előtt megnyílt az örvény és a hullám ötsz csapatot feletté.

Egy éjjel — soha sem felejttem el azt az éjszakát. Akkor borult el világom, maradtam árván gyámol és vezetö nélkül ebben a vadonban mit életnek neveznek. Oh átkozott éj volt ez. Még sirunkban is kísértének borzalmak.

Vihar zongort rombolt az utszákon, össze tépve a fák lombjait, megrázta a házak ablakait. Mintha csak a mélyeséges pokol szellemei szabadultak volna el, hogy meg rontsák a jószágos Isten áldását. Ugy hiszem azon az éjszakán nem viaszott a gondviselés.

Nem tudtam aludni. A levegőben volt e valami, vagy a meg sem álmódott jövő kínos sejtelme tartott ébren!

Minden tagom lázban égett.

Pisztoló lövés őreje vegyült a pokoli zajba. Fel ugrottam ágyamból, atyám dolgozó szöbjából hangzott az a hang. Öntu-

szebb az ősz, ne is mondja mert nem hiszem el.

Ugyan mi szép is volna abban a lassu fájó hervadásban, azokban a sárga hulló levelekben, melyek oly busan hullnak hullógalnák, mintha egy elveszett élet megsírató könyei volnának?

Mi volna abban szép, mi volna abban vigasztaló?

Ne is mondja nekem senki hogy szebb az ősz. Oh te kedves pajzán leányka, ragyogó ifja tavaszom! Te a állhatlanságotól legihvebb képe az életnek, téged szeretlek én, te vagy az én ideálom.

Kinyitám szöbáimnak ablakát. Sovár szemeim oly jól eső örömmel pihennek a reggeli fnyben uszó virágos kertem.

Látok szölkö csököket a virágos lombokon, mámorító illat, bjasz madár dal áradozik felém.

Be szivom az édes illatot, el el hallgatom a madár dalt: és szivem és lelkem meg ittasul a tavasz é kedves ajándékain.

Jer te beteg kedélyű, bánatodban egy oldalú, örökké sohajtó barátja az ősznek, jer és tekints sötéthez szokott szememmel a ragyogó fényes világra, hallgasd az il atos szellő messit a madár dal édes epusdét és bizony mondom te néked el felejtkez sapádt ideilől unalmas gyászáról, kered világot kódsz bánatáról.

A levélhordó nyitott be hozzám, s egy levélkét adott át. A fő városból jött e levelel. Ugyan ki irhatott nekem onnan? Szép női írásnak látszott. Ugyan ki lehet az a nő, hogy azóta sem tudott el felejtteni, hogy még most is emlékszik reám?

tottak, melyre igen szép számmal jelentek meg. Közöttük láttuk a jogakadémiának tanárait is, kik a viszontlátás örömeitől lelkesültek, s má' már legtöbbszörre ügyvédi pályán lévők jó kedvét a legnagyobb fokig emléke. A valóban kedélyes mulatságból kiemelendő azaz igen szép, s e találkozást még inkább emlékeztessé tevé indítvány: hogy a megjelentek által tétessék össze oly összeg, mely egy nemzet gazdasági kérdés megoldásáért pálya díjjal adassék a legjobb mért. Az indítvány lelkesedéssel fogadtatván. A gyűjtés eredménye 35 frt lett, melyek. Buzás Pál jogakadémia tanár urnak adatott át, ki felkérte a jutalmazandó pályá ma czimes irójának meghatározására. A társaság jó kevel vett búcsút egymástól, vivén kiki magával jó emlékezetet, kívánván szeretet volt tanáraiknak boldogságot, s az egymással szemben tiz év elteltével megújított barátságának tovább is megőrzését.

— **Kissné,** szintársulatunk volt tagja, debreczeni tisztelői részéről meglepetésben részesült nváradai jutalmjátéka alkalmából. — Egy nagy csokrot kapott szalagjával ezzel a felirással, Debreczeni emléke! A szép fiatal színésznő kellemesen volt meglepve e bizonyára megérdemelt emlékekkel.

— **Ö felsége** születésnapja alkalmából a román kath. templomban tartott istentisztelet alkalmából Zivuska a Fejenczné ő na egy Offertoriumot, majd a „Benediktus“ című gyönyörű egyházi éneket adta elő elismerést méltán igénylő erővel.

— **Hutly Károly** kanonok, própost az ő agnál tegnap, ő felsége születésnapja alkalmából nagy ebéd volt, melyen több helybeli és vidéki előkelőség volt jelen.

— **Kreacsányi** szintársulata szerdán tartja az utolsó előadást Egerben, a zenét rögtön indulnak Szarvasra. A Cserványi k. a jutalom játéka 3 frt 20 krral fényesebben sikerült mint a Vadnai k. a. 6. Perze bankhez, ajándék, stb. it is volt.

— **Lapunk** egyik régebbi számában Karikás barátunk tollából közöltük „Egy frép a társadalmi életből“, — című cikket; kijelentjük, hogy az abban leirt esemény nem debreczenieké közt történt. Kérjük ezt az érdekeltséget mutatóknak figyelemre méltatni.

— **Két tárczacikkünket** vetted át két vidéki lap közelebb. Mind a kétőt szerkesztőnk irta. Nagyon örülünk rajta.

— **Ésküvő** Fenyvesi Emil bank tisztviselő, csütörtökön esküdték örök hűséget Hirschl Löwenberg Julia úrnőnek. A szertartás Révész Bálint püspök ur végezte. Áldást kívánunk a szép frigyhez.

— **A második verseny** — pénteken — melyben tizenkét dalárda vett részt, sokkal élvezetesebb volt mint az első est, a menyiben több darab előadásában gyönyörködhetett a közönség. Igazán művészi élvezet volt az a mit ezuttal kapunk. Minden dalárda teljes erővel törekedett megfelelni a várakozásnak, a közönség pedig nem mulasztotta el kitüntetni különösen azokat a dalárdákat melyek kedven-

zei lettek. Ilyen plul a szokszárdi, miskolczi szatmári, kolozsvári stb. — Több dalárda kapott koszort, sőt a kolozsvári négyet kapott. Még a jelen levő zene szerzők is Zajosan megletek éjenezve, kik a páholyból kihajolva köszöntik meg a tünéstét. —

— **Hürting Gusztávné** helybeli jóhírű 6 osztályú leánynevelő intézetében, mely nem régebben is oly fényes eredményt mutatott fel az évi zárvizsgálat alkalmával, a jövő évre a beiratásukat évi augusztus hó 1-ő napján veszik kezdetüket. Ajánljuk e jeles tanulót, egy a helybeli mint a vidéki szülők figyelmébe, hol teljes ellátás és belakásra növendékek mérsékelt feltételek mellett felvételtnek.

— **Szabász** Kohn M. helybeli jó hírnevű női szabó, — a női ruhaszabászat minden nemében alapos oktatást ad a legmegfoghatóbb modor szerint. — Ugyiszint lakásán nagyuj-utca 1696. sz. alatt, kész munkák is kaphatók.

— **Játékszerek.** Schönberger J. a városába alatt újonan berendezett vegyes bazárjában mindennemű játékszerek, tolkékek, utazó büröndök és mindennemű játékszerek, a legnagyobb választékban, és legjutányosabb árakban kaphatók.

— **Virágcsokrok,** bel és külföldi egyes rósák a legnagyobb választékban kapható Mendelovics Lajos szivartészdségében, a városbázsal azemben.

Kereskedelem.

— **A debreczeni ipar-és kereskedelmi-bank.** Julius hó forgalmi kimutatása. Bevétel: pénzkészlet június 30-ról 12741 forint 14 krajczár; kifizetett vátók után 229,181 forint —; kifizetett előlegek 9605 forint —; kifizetett kamatok 5183 forint 23 krajczár; szelvény eladás 139 forint 12 krajczár; ércéznep eladás 665 forint 68 krajczár értékpapír 12437 forint 48 krajczár; kamatozó beté 98438 forint 19 krajczár; folyó számla 250,584 forint 47 krajczár; előleg bélyeg 13 forint 50 krajczár; kötvény 20 forint —; házővedelem 263 forint 50 krajczár; jutalek 14 forint 64 krajczár; nyomatvány 7 forint. Összesen 619,292 forint 95 krajczár.

Kiadás: 1881 osztaléka 78 forint —; leszámított váltókra 214,494 forint 72 krajczár; leszámított előlegekre 8250 forint —; fizetett kamatra 899 forint 15 krajczár; ércéznep vásárlás 904 forint 77 krajczár; ércéznep 1551 forint 85 krajczár; értékpapír 1021 forint 53 krajczár; kamatozó beté visszafizetésre 49912 forint 07 krajczár; folyó számla 277,512 forint 13 krajczár; előleg bélyegre 25 forint 90 krajczár; tisztí fizetésre 983 forint —; házővedelem 2 forint 50 krajczár; üzleti költség 69 forint 85 krajczár; tőke visszafizetésre 30 forint —; adóra 599 forint 23 krajczár; régi osztalékra 24 forint 40 krajczár; pénzkészlet augusztus 1-re 63233 forint 85 krajczár. Összesen 619,292 forint 95 krajczár.

— **A Magyar-Francia** biztosító részvény-társaság életozástályához 1882. év július hóban benyújtott 311 darab ajánlat 902,500 frt tőkéről, kiállított 285 darab kötvény 816,700 frt tőkéről.

Ez az ember ismerte nyomorunkat, ez az ember ezt mondta nekem, ha nem lehet felesége, legyen szeretője.

Mit éreztem? Mit mondtam neki? Mily boldogság volt e felháborodás! Hiszen ő dus gazdag volt, s én oly nyomorult koldus, kinek anyjaja sem volt mivel örült anyjának éhségét csillapítsa.

Hanem hát tapasztalatlan gyermek voltam még akkor, ki semmit sem tudott a gazdagok ezen dicsőségéről, a koldusok ezen kötelességéről.

Lángoló arczal, habozó szívvel sieték anyámboz.

— Éhezem! Éhezem — börgé ez irtózatok kinek között vergődve. Éhezem! Éhezem! Oh hányszor hallottam e szót, e hangot azóta! Két értelemmél vált; s hiven könyörtelenül üldözött éjszakáimon. A kétségbeesés, a tivornya viharos hangjai sem fojtatták el a szót, e hangot. Éhezem! Éhezem! Ott suttogott a kéj suttogásaiban, ott kaczagott a jó kedv kaczagásában, felém kiáltott a csendben, a zajban, egy formán rémesen, egy formán szörnyen mindig mindenütt.

Elmém hová tévedel?

Oly csendesen ver a szívem. Nem fáj már dobogása. Édes bágyadság fogja át egész valomat. A halál érintése ez. — Sietnem kell.

Vigasztalást keresni mentem anyámboz, szörnyű szavai örületbe ejtének. Eltántorogtam ágyától, a folyosón el vesztém eszméletemet.

Mikor magamboz tértem, szobámban valék, levetkőzve fekhüdtem ágyamban. Végig simítam forró homlokomat.

Mióta az életozástály működését megkezdte, az 1880. február 1-től kezdve 10,169 darab 24,259,282 frt tőkéről szóló ajánlat lón benyujtva és 8693 darab kötvény 20,545,282 frt tőkéről kiállitva.

A debreczeni terménycsarnoknál bejegyzett terményárak.

1882-ik évi augusztus hó 18-ik napján.

Métermázsánként.

Tiszta buza, piaci ár kicsiben 9.00—9.70; keresk. ár: 77 hektl. 9.25; 9.35; 78 hektl. 9.40—9.50; 79—80 hektl. 9.55—9.65. 81—82 hektl. 9.70—9.80.

Rozs, piaci ár kicsiben 6.40, 6.60, kereskedési ár: 6.70—6.85.

Arpa, piaci ár kicsiben: 5.40—5.60—kereskedési ár: 6.00—6.25.

Zab, piaci ár kicsiben 6.00—6.25 kereskedési ár: 7.50—7.60.

Tengeri, piaci ár kicsiben 8.25 8.40. kereskedési ár 0.00—0.00

Kása, piaci ár kicsiben 0.—0.00 kereskedési ár: 0.00 00 00.

Bükköny, mérve, kereskedési ár: 0.—0.—.

Káposztarepeze, piaci ár kicsiben 0.00—0.00 keresk. ár 12.75 12.90.

Bab tarka, keresk. ár 6.00—6.25. tiszta fehér 7.00—7.50 barna 7.30—7.50

Szalonna, kereskedési ár 81.00—82—kilogrammonként.

VASUT.

Debreczenből indul:

N. Várd — B.-pest felé d. e. 11 óra 57 p.

Szatmár felé este 9 ó. 15 p.
d. e. 4 ó. 6. 15 p.
d. u. 3 ó. 6. 49 p.

Kassa felé d. e. 7 ó. 57 p.
d. u. 3 ó. 30 p.

Debreczenbe érkezik:

Budapestről érk. d. e. 3 ó. 45 p.
d. u. 3 ó. 19 p.

Szatmárról d. e. 11 ó. 27 p.
d. u. 8 ó. 30 p.

Kassáról d. e. 11 ó. 42 p.
este 8 ó. 07 p.

CSARNOK.

Ceyx és Aleyone.*)

Ovidius regjeje.

Ceyx, Lucifer fia, Trachinia királya férje volt Aleyonának, ki Aeolusnak a Szélistennek leánya. Ők igen boldogan éltek egymással; s boldogságukat azonban nagyon megzavarta a sok csapás, mely egymásután érte őket. Ceyx e csapások miatt egész nyugtalan, sőt kétségbeesett lón s utójárja is elhatározta, hogy elmege a jóshoz, megkérdezi: mi sors vár rá? Clároszba készült tehát, hova csak tengeren át lehetett eljutni.

*) A kaszinói pályázaton 80 arany frank díjjal jutalmazott műfordítás.

— Hogy jöttem ide — töprengék magamban.

Az ablak mélyedéséből Alfréd utált alakja közelgett felém

— Ki innen! — kiálték rá alragadt indulatomtól.

— Csendesen Luiza! Felébred a mama! — Szólt hűdes nyugalommal.

— Mit keres ön itt egy leány szobájába? Gyakozatos!

— Ön nem leány többé.

Fagyaszon, ridegen mondta ezt.

Többre nem emlékszem. Oh Istenem Ajátságom alatt el rabolta azt, a nim még meg maradt — becsületemet.

Oh ha valaki joggal kétkelkedhetnék Isten jószágában, én tehetném azt.

Kevés mondani valóm van már. Nem éhezünk többé. Három, négy orvos gondozta szegény anyámat és még is meghalt.

Én étem tovább, bú, gond és becsület nélkül. Soha se hittem, hogy ez utóbbi nélkül meg lehessen élni. Ostobaság! A szegénynek még a becsület is teher. Lám én is csak addig éheztem míg el valék.

Egyzer aztán vége lett ennek a gondatlan életnek is.

El szokták dobni a letépett virágot. Ugyan mért lett volna más az én végzetem?

És én? — Ah! megérdemeltem a bűnt, s nem volt erőm megválni büns életemtől.

A nyomor végsőjéül egy rokonom halálán mentem meg. Halálom ágyán meg emlékezett rólam, hagyott annyit, a miből egyszerűen kevés gondal megélhetek,

Oda hagytam szerencsétlenségem szin-

De előbb elmondta a nejeinek mit tesz? Nyárfafelel mődra — hallván, remegett ez. Haloványabb hőnal leve két orcájja. Mint zápor, omólván bus könyje alája. Szómi akar neki, hogy visszamaraszsa. Zokogásba, könybe belefol panaszsa.

Vételem-e neked, hogy ezt tetted, mond!

Kihalt-e szivedből minden szeretet, gond?

Itü Aleyonától már válni te vágyol?

Rosz oldala mellett, hogy teneked távol?

Ha szárazon utat vinni: igaz, fájna, Hogy féljek, azonban, ok mi se von rája,

De szörnyü élettem, fétem a vad tengert. . .

Minap is a habban

Roncsokra akadtam

S láttam sírfelirást, hol halott nem szenderg.

Ilyi igaz Apolus, te abba uc bizáll,

Ki szelet, ha tetszik, kibocsát meg elzár:

A szől, ha belekap a nagy habozóba,

Zúgva szakít mindont, tédelve, dühöngve,

Tűzlángot okádva, menyköveket szénthint,

Tenger vize, ég, föld drézi mérgét mint,

Ismerem én ezt jól, hisz láttam atyámmal,

S aundí jobban félek, ha memüi találal.

De ha szándékdórol nem verne le semmi,

Nem hagyalak el, dezes, veled fogok menni,

Idall hányjon a hullám, bajait szenvedjék,

Ránk bármí jövend is: viseljük el együtt!

Ceyx azonban ebbe semmiképen sem egyezik bele, bár neki is nagyon fája az elválasztás. Megígéri nejeinek, hogy még mielőtt készser feljön a hold, visszatér s meghatva nyomja bucsucskóját ajkára s hajóra száll.

Még várna a hű férje, de már a logányok Evezővel gyorsan habokat szelnek,

S mígindul a hajó; könnyezve, sohajta Legelteti a nő méla szemét rajta

S látva urát, vissza, a ki neki into,

Csókot szórt utána kezzeivel szinte.

Majd miután lassan ment a hajó messzebb,

Belőle, hogy arcz már meg nem is ismerzett;

Míg szem elől nem tűnt végképc el a galya,

Méla tekintettel néze a nő rája.

Majd, hogy a távolásig az is benyelé mán,

A vitorla vásznát nézegette némán. . .

S mikor az is eltűnt, elnyelte a hullám,

Flazament, hitvesi ágyára borulván,

Férje jutott itt is szegénynek eszébe

S árva nyoszolyáit könnyyel öntözé be.

Elvált tehát nejétől Ceyx. A tengeren eleinte jól folyt az utazás, egyszer azonban fehér szint elő a tenger s jön dőlőrl a Notus szele. A szél zúg, a zápor omlik s kitör a szörnyü tengeri vihar. A kormányos félelem fogja el s nem tudja: mit tevő legyen?

Parancsol, de nincs a ki hallja. A zavar és rémület a hajón általános.

Eközben a záport a fellegek ontják,

Mintphoyna benyelné a viz az égboltját

S feltörni akarna a tenger a menyhez. . .

Átúznak a víznek: sóvíz, eső egy lesz!

Nincs csillag az égen, mely fénylene szépen,

Barnabé a sötéttség a viharos éjben,

Pénýd át csak a villám, olykor ki-gyígválván

És tüzes üszkétől sistereg a hullám.

A hajó süllyedezni kezd. A rémült hajós nép rettegve várja a biztos halált.

Egyik sir, másik elfásult, a harmadik logadósokat tesz:

Kézét fel az égre buzgógn emelvény

Könyörgve emez csűg isten segédelmén;

Testvére, meg apja van ennek eszébe;

Ennek gyermekei s kedves házanépe.

helyét, Budapestre jöttem. Ismertél. Most már tudod azt is kit győzoltam, kit sirattam, azzal az örökös búval, azzal az örökös gyászal.

És most itélj felettem. Oh ne kárhoztass megdondolotlanul.

Ez az én történetem. Egykor kíváncsi voltál reál. Akkor nyomon mondhattam el.

Most már a sirban nyugosom, most már mindent megtudhattsz. Eltélész-e vagy nem?

A ki nem okoz többé örömet, az nem okoz immár fájdalmat.

Nem átkozodom, nem vádolok senkit, megbocsátok mindenkinek. Csak sirni, csak imádkozni tudok még. Sirass meg te is, ha meg tudsz siratni; imádkozzál érettem ha van számomra egy imád. Te bekiált ki az embrekre!

Köszönet érte. Szeretlek. Éj földogul én szerelmem, én édes üdveztöm.

Ez volt a levél tartalma.

Künt oly szomorún suttogtak a fák lombjai, a suttogó lombok alatt oly bánatosan zokogott a kis madár.

datlanul futottam oda, és. . . oh borzalom! Ott fekdtt atyám a padozaton, önkéze által kiontott véreben vergődve.

Megbukott, minden vagyonát elveszté a miért bizott az emberekbén. Fényben bőségben élt, s nem tudott megbarátkozni a nyomorral.

Ah! azon az éjszakán nem virasztott a gondviselés!

Arván maradtam. Nem maradt egyebem nyomorult életemnél, szerencsétlen anyámmal, kit atyám halála megosztottól esztől egészségétől — örökre. A szerencsétlenség soha sem jár egyedül. Csapás, csapás után ért. Alfréd is vissza küldte jege gyúrját. Anyám betegsége is mindinkább nagyobb mérvet élte, és én nem tehettem semmit gyötrelmei enyhítésére. Anyi pénzünk sem volt, hogy minden napi éhségét csillapítsam.

Oh mily napok, mily gyötrelmetjes napok voltak azok.

Ha most rá gondolok is elfacsarodik a szívem, s elpártolni készül Istenhez viszsza-tért hitem.

Házunkat jegyeseim vette meg, minden nap találkozom kellet vele.

A nyomorult szemem elő mert kerümi aljas tette után. Örültség. Még többet is mert.

Hiszen a szegénnyel, a nyomorulttal, a kinek semmije sincsen, avval mindent lehet tenni. A gazdag gazdagsága nem gazdagság a koldussal szemben.

Azt el lehet tapodni, meg lehet gyászolni, mert utólsóbb az utólsó féregnél mely minden napra életét megtudja keresztelni.

Neje nevét hajtja egyre Ceyx ajka,
Bár része a vészbe hogy nincs, örül rajta;
Búsán gondol rája s édes otthonára
Látni szeretné még egyszer utoljára.

Hívja ipát- apját, azt várva: segélyt ad,
De leginkább nőtét, hű Alcyonéját.
Ohajtja, hogy a hab felé vigye messze
Szeretét kezével kis sirba temesse.
Uszik s mikor enged szólni a víz, folyton
Csak „Alcyoné!” zeng a szepet ajkon.
Össze a vad hullámig csapva felette,
A szegény, hű férjét habsirba temette.
Nem lehetett látni Lucifert az éjjel,
Szabad a menybolton
Hagyania nem volt ott
S felhőkkel a képét szomorun rejté el.
(Folyt. köv.)

Felölös szerkesztő: **Szombati János**
Kiadó tulajdonos: **Zicherman H.**

Első rangú egészségi és asz-
tali-víz.

Legtartalomdusabb bor- és lit-
hion-forrás

Salvator

vastartalom nélkül, gazdag ter-
mészetes szénsavtartalommal,
Lipócezi forrás igazgatóság
Eperjesen

Kapható minden ásványvizke-
reskedésben és a legtöbb gyógy-
szertárban.

Gyengeségek

őreg és ifju férfiaknál

jótállás mellett rövid idő múlva segít a
világírt és a megbecsülhetlen Dr. Müller
főorvos

Mirakulo-Präparate,

mely aranyéremmel lett kitüntetve.

Fenti gyógyszer visszaadja az elgyengült
férfierőt, a legifjabb tüzzel, a miért az már
eddig is a legnagyobb világ-előismerésben
részeseült. — Új értekezleti tanács német,
cseh és magyar nyelven 50 kr, vagy posta-
bélyeg előleges beküldése mellett azonnal
küldünk.

Miraculo-Injection

segít minden hűgűeső bajoknál (tripli) gyor-
san még ha idült is.

Ezen egyedüli szer, mely az orvosok
által legjobbnak bizonyult, csak az alant-
írottánál kapható.

C. Kroikenbaum in Braunschweig.
Minden más hasonleveték hamisított
nevek. — Bizonyítványokkal szolgálhatunk.

HIRDETÉS.

Csinos kiállítás s e mellett igen tartós láb beliket, egy
férfiak mint nők számára félállal és igen jutányosan készit, valamint
negy választékban lévő kész czikket is ajánlja

Toth F. czipész,

Rózsater elején a város ház alatt.

2—?

Arveresi hirdetmény.

A debreczeni kir. járásbírósnak 4913. P. számú végzése foly-
ván közírhre tétetik, miszerint Schwartz Sándor részére David Szat-
már-németi lakostól 1000 frt s törvényes járuléki erejéig 1882 évi május hó
29-n bíróság felőalt és 445 frt 50 krra becsült hábitörök, égyenmük,
török-, szonygek és bordókból álló ingóságok 1882. évi augusztus hó 28-n,
dél e. 9 órakor kezdéti veendő és Várud utcán, 2212. számú háznál megtar-
tandó nyilvános bírói árverésen, a leg többet igéronek azonnal készpénzfizetés
mellet, szükség esetén becsáron alól is, elfognak adatni.

Debrezen, 1882 évi augusztus hó 14.

Török Péter,
bírói kiküldött.

Arveresi kirdetményi kivonat.

A debreczeni kir. törvényszék mint tkvi hatóság részéről közírhre tétetik, hogy
Klein Bernáth végrehajthatóknak. Tóth György végrehajtható szenevedó ellen 52 frt tóke
követelés iránti végrehajtási ügyben a debreczeni 4976. sz. tkjében írt, Tóth György
és neje Uracs Sára közös tulajdonát képező 2687. számú házastelek egészen 600 frt
kiküáltási árban 1882. évi október hó 17. napján d. u. 3 órakor a kir. törvényszék
kiküáltási irában megartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküáltási áron alól
is eladatni fognak.

Arveresi szándékozók tartoznak az ingatlan kiküáltási árának 10% vagyis
60 frtot készpénzben vagy az 1881 LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal szá-
mított ovadékképes papírban, a kiküldött kezéhez letenni.

A többi feltételek tszéknel valamint Debreczen város kapitányi hivatalnál
megtekinthetők. —
Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint tkvi hatóságnak 1882. aug. hó
7-án tartott üléséből.

Szűcs István
h. elnök.

Ray
jegyző.

Arveresi hirdetményi kivonat.

A debreczeni kir. tszék mint tkvi hatóság részéről közírhre tétetik,
hogy Simonffy Imre Debreczen város polgármestere végrehajthatóknak, Horváth
Juliánna Oláh Jánosé és özr. Horváth Györgyné mint Horvát Erzsébet gyám-
ja végrehajtást szenevedó ellen 116 frt 2 / 3 kr. tóke követelés iránti végrehaj-
tási ügyében a debreczeni 2625 szíkjórbn 2792 hrsza. fölvevtt 3428 sor szá-
mu házastelek 700 frt kiküáltási árban: 1882 évi október hó 18-ik napján
d. u. 4 órakor a debreczeni kir. tszék árverési termében megartandó nyilván-
os árverésen a megállapított kiküáltási áron alól is eladatni fog.

Arveresi szándékozók tartoznak az ingatlan kiküáltási árának 10
% vagyis 70 frtot készpénzben, vagy az 1881 LX. t. cz. 42. §-ában jelzett
árfolyammal számított ovadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni.

A többi feltételek a tszéknel valamint a községi elöljáróságnál megtekinthetők.
Kelt: Debreczenben a kir. tszék mint tkvi hatóságnak 1882 augusztus
7 tartott üléséből.

Szűcs István elnök.
Ray jegyző.

Üveg és porcellán üzlet eladása.

A Fröhlich M. Gyula debreczeni kereskedő czég csödtömegéhez leltározott üveg
és porcellán áruaktarak eladása, csödbírósiági 7872/882. P. sz. végzéssel elrendel-
tetvén:

a debreczeni főraktárban levő 11,658 frt 48 krra becsült üveg és
porcellán árucikkekre nézve, — egy szintén a nyiregy házi főraktárban
levő hasonlómu, 3377 frt 86 krra értékelt árucikkekre nézve, a becsáraknak megfe-
lelő 10% bánatpézn kíséretében zárt ajánlatok adhatók be f. augusztus hó
30-ik napjának d. u. 3 órájig, id. választmányi elnök Holländer Gyula bankigazgató
kezéhez Debreczenben. Ezen zárt ajánlatok kiterjeszhetők ugy az említett fő és fő-
raktarak áru czikkeire együttesen, valamint azok bármelyikére külön-külön.

A teendő ígéretek közül a legkedvezőbb az ideiglenes választmány véleményének
előterjesztése után csak csödbírósiági jóváhagyás által válik a tömegre nézve kötelező
erejűvé s a vevő, kinek ajánlata elfogadatik, csak a vételár teljes lefizetése után lép
birtokba.

Erről a venni szándékozók az megjegyzéssel értesittetnek, hogy az áruk és
leltárak megtekintését alóirt tömeggondnoknál kívánhatják.
Debrezen, 1882. augusztus 12.

Nemes Kálmán,
tömeggondnok.

Arveresi hirdetményi kivonat.

A debreczeni kir. tszék mint tkvi osztálya által közírhre tétetik, miszerint Bakó
István Magyar Zsuzsánna debreczeni lakos kérelme folytán, a debreczeni 4605.
számú tkvben A + 475/49 hrsz. a foglalt 3671 számú házasteleknek Bakó Istváné
Magyar Zsuzsánna tulajdonát képező, s az adó alapján 369 frt 50 krra becsült
fel része, 1882 évi szeptember hó 16-ik napján délután 3 órakor a kir. törvényszék
árverési termében megartandó önkéntes bírói árverésen, szükségsetében a kiküált-
tási áron alól is elfog adatni.

Kiküáltási árul a fentebbi becsérték szolgál melynek 10% a venni szándékozók
által készpénzben vagy ovadékképes papírban a kiküldött kezéhez bánatpézn czimen
letendő.

A vételár az árverés jogerőre emelkedésétől számított 1. hónap alatt lesz ese-
dékes 6% kamataival özetendő.

Az árverési feltételek, többi része, a hivatalos órák alatt a tekkönyvi ható-
ságnál, valamint Debreczen város kapitányi hivatalánál megtekinthetők.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint tekkönyvi hatóságnak 1882. évi
augusztus 7. tartott üléséből.

Becske Lajos
elnök.

(389.) 1—1

Tatay
aljegyző.

Arveresi hirdetmény.

A h nánási kir. járásbírósnak, mint tekkönyvi hatóság részéről közírhre tétetik,
hogy Szűszmann Henrik végrehajthatóknak E. Nagy Gábor nánási lakos végrehajtást
szenevedó ellen 359 frt tóke s jár. iránti végrehajtási ügyében a h. nánási 5496 sz.
tkjében végrehajtást szenevedó tulajdonánál felvevtt 699 h. r. számú házastelek az 1882
évi szeptember hó 1-5 napján d. e. 9 órakor mint tekkönyvi hatóság hivatalos hely-
iségében megartandó nyilvános árverésen következő feltételek alatt eladatni fog
ugymint

1-ör. Kiküáltási ár az 1 frtban igazolt házostályadónak a végrehajtási törvény
148 §-ában szabályozott kétszázszoros összege u. m. 200 frt, melyen alól az árverésre
kiütött bírtok ez alkalommal is elfog adatni.

2-ör. Árverési kívánók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagy kész-
pénzben vagy ovadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni.

3-ör. Vevő köteles a vételár 2 egyenlő részletben, és pedig az első részt
az árverés jogerőre emelkedésétől számított 1 hónap alatt, a második részt ugya-
azon naptól számított 2 hónap alatt, minden egyes vételári részlet után a bírtokba
lépés napjától számított 6% os kamatokkal egytt a bösözrményi kir. adóhivatal
mint letéti pénztárnál lefizetni, a bánatpézn az utolsó részlet fog beszámíttatni.

4-er. Vevő köteles az épületeket a bírtokbalépés napjától tüzárk ellen bizi-
sitani.

5-ör. Az árverés jog erőre emelkedésekor vevő a megvett ingatlan bírtokába
lép, minél fogva ettől kezdve a megvett ingatlan hasznai és terhei ez időtől őt illetik,
s az esetben ha az árverés után 15 nap alatt utó ajánlat nemtétetik részére a vételi
bizonylat kiadatik.

6-ör. A tulajdonjog bekebelezése csak a vételár és kamatainak teljes lefizetése
után fog vevőre hivatalból eszközöltetni.

Az áruházási költségek vevőt terhelik. —
7-er. A meennyiben vevő az árverési feltételek bármelyikének eleget nem tenne
a megvett ingatlan az érdekelte bármelyikének kérelmére az 1880 60 t. cz. 158 §-
értelmében vevő veszélyére és költségeire bánat pénzének elvesztése mellett újabb
árverés alá bocsáttatni, s csupán egy határidőnek kifizése mellett becsáron alól is
eladatni fog.

Kelt H. Nánáson a kir. j. bíróság, mint tkvhatóságnál 1882 Jul. 1-5 napján.

Sebestyén m. k.
járásbíró.

Hirdetmény.

H. Bösözrmény város tulajdonához tartozó egy fekvő gözkazán, — mely
gőzfürdőnél vagy cséplő gépnél használható — szerelvényeivel együtt folyó évi
szeptember 10-ik napja délelőtti 10 órájaker H. Bösözrmény város kertjében
nyilvános árverésen eladatik.

Kelt H. Bösözrményben 1882 évi augusztus hó 6 án közgyűlésből.

(380) 1—1.

Kovács András
polgármester.

Arveresi hirdetmény.

Vagyonbukott Gréf Sándor s neje Haraszthy Mária csödhitelezői vála-
zományának 1882 augusztus hó 14-én tartott ülésén 20. szám alatt hozott hatá-
rozata folytán a csödtömeghez leltározott órákészlet, bator s berendezések f.
hó 16-ára tüztöt árvereltetése elhalasztatván, fenti határozattal az árvesnek a
küzöttöt s közírhre tett helyen s módon megartására határidőül f. 1882 Sept.
hó 2-ik s következő napjának d. e. 9 órája kitűzetik.

Kelt Debreczenben 1882 augusztus hó 14-én.

(381) 1—1.

Dr. Hollaender Dezső
tömeggondnok.